

Posudek diplomové práce pana Mgr. Václava Grubhoffera, Ph.D.

„Italská knihovna Marie Ernestiny z Eggenbergu“

Diplomová práce pana Mgr. Václava Grubhoffera, Ph.D. se zabývá významnou částí italských knih českokrumlovské zámecké knihovny, a to těmi, které Marie Ernestina z Eggenberka svým supralibros jasně označila jako své knihy – jsou to patrně ty, které sama získala a které zřejmě z větší části také skutečně četla. Celkově se podle V. Grubhoffera (s. 7, 78) jedná o 197 knih. (Přesnější by bylo zřejmě označení 197 svazků, protože u některých děl – např. u autorů La Celprenède a Marini – jsou jednotlivé části resp. díly v závěrečném katalogu uvedeny jako samostatné jednotky a tak asi počítány, což však nemohu doložit, protože položky katalogu nejsou průběžně pročíslvány). Diplomant si klade dvě základní otázky – jak se v této části krumlovského knižního fondu odráží italská literární produkce 16. a 17. století a o které literární žánry projevovala Marie Ernestina svou sběratelskou činností zájem především.

Diplomová práce se člení do dvou základních kapitol – „Marie Ernestina v zrcadle života a smrti“ a „Marie Ernestina v zrcadle své italské knihovny“. Zvláště je třeba ocenit způsob dalšího rozčlenění druhé kapitoly – podle účelu, k němuž konkrétní italské knihy sbírky Marie Ernestiny měly sloužit resp. zřejmě skutečně sloužily, což dr. Grubhoffer dokládá existencí (resp. neexistencí) příspěvků či jiných projevů čtenářského zájmu majitelky. Významnější autory a díla v jednotlivých pododdílech jako italianista zasvěceně představuje. Je třeba ocenit mj. i to, že si autor všímá, která významnější díla své italské sbírky vlastnila Marie Ernestina i v jiných jazykových mutacích. To se týká především vztahu ke knihám ve francouzštině, z německých postrádám zmínku o existenci překladu *Osvobozeného Jeruzaléma* (Frankfurt 1651, soupis germanik v knize Radimská a kol.: Ve znamení havranů s. 792, č. 1513). Abecední soupis italských knih Marie Ernestiny se všemi podstatnými bibliografickými a katalogovými údaji podává autor na stranách 63–77, vysvětlivky k němu na s. 62. U vysvětlivek mi chybí výklad záznamů místa vydání typu Colonia [= Venezia] u autora G. Sagredo (s. 75), Colonia [= Ginevra ?] u G. Letiho (s. 70) a pod.

Pozoruhodná je také šíře sekundární literatury, kterou diplomant ve své práci využil. Další předností práce je jej kultivovaný a čtivý odborný styl. Již na tomto místě chci konstatovat, že předložená práce nejen splňuje, ale značně převyšuje požadavky kladené na diplomovou práci. Podle mých zkušeností platí, že čím je odborná práce kvalitnější, tím více dotazů a poznámek vyvolává. Ač nejsem italianista, dovoluji si zde některé z nich vyslovit; některé mohou ovšem

vyplývat i z mého možná ne dost pozorného čtení. Autor na několika místech jistě správně zdůrazňuje, že Marie Ernestina se v soudobé italské produkci velmi dobře orientovala. Na straně 80 dole říká, že její sbírka „byla mimořádně reprezentativním souborem italské literatury zejména 17. století“. Jako odborníkovi dr. Grubhofferovi plně věřím, ale kladu doplňující otázku: Chybějí snad v její sbírce některá díla italské literatury 16. a 17. století, která dnešní literární historie považuje za závažná? (V německé sbírce knih Marie Ernestiny není např. vůbec zastoupen pikareskní román). Další otázka je asi těžko zodpověditelná: Jakou cestou resp. cestami mohla Marie Ernestina dospět k tak dobré orientaci v italské literatuře své doby? V životopisné části snad mohlo být výslovně řečeno, zda Marie Ernestina navštívila Itálii či nikoli (pokud k tomu existují prameny). Ze skladby jejího fondu italských knih se zdá vyplývat výrazná orientace na Benátky, i když ty jistě obecně patřily k místům s nejbohatší knižní produkcí. Je třeba tomu přikládat nějaký zvláštní význam? (Je zajímavé, že Řím jako místo vydání se objevuje zcela výjimečně). Z hlediska germanisty bych chtěl připomenout, že v raném novověku slovo *Komödie* znamenalo divadelní hru obecně. Že se mezi historickými spisy objevují i díla beletristického charakteru, je celkem běžná praxe v knihovnách raného novověku (a tedy i v jejich katalozích), zvláště když leč která díla, která řadíme do literatury zábavné, měla v titulu slovo „historie“.

Diplomová práce pana Mgr. Václava Grubhoffera, Ph.D. splňuje požadavky kladené na diplomovou práci, doporučuji ji k obhajobě a hodnotím ji jako **výbornou**.

V Českých Budějovicích dne 16. ledna 2019

em. prof. PhDr. Václav Bok, CSc.

recenzent